

ברדונו

ולא אחרת

היום זה סטייל לראות זהוזה. בן־טון. הצטרפות אל האונגארד. פעם זה נעשה במיסתרים. כל שני וחמישי אחר הצהריים היו נעלמים מהרחובות המכורים לתוכנית, והיו מתגנבים הביתה, מצטרפים לילדיהם והופי כים כמותם, לגרופים של המגשים.

והוי, אולי, תוכנית־הטלוויזיה הוותיקה ביותר. היחידה שיש לה קהל־צופים קבוע, נאמן כמו למישר־הספורט, והמגיע למכ" שיר בשעה היעודה, עד כמה ששעה זו אבי סוררית. (עובדה שלא שנתה ככל השנים) זהוזה הוא ילד של הטלוויזיה החינוכית, המי שדרת עד 5.30. מצב המעלים מעם ישראל אולי את הטובה בתוכנית המשודרות כיום בשדור־הטלוויזיה בישראל.

אפשר לכתוב על זהוזה במילה אחת: מומלץ! וככל שתיבחן המלצה זו תצא משיכוע, יותר ויותר באמינותה. כל אחת מתוכניות זהוזה עומדת במיכחן. לפחות בת" חילת העונה.

לפני שבוע שודרה התוכנית הראשונה לעונה זו. שופרא רשופרא. אסור לכתוב ביי קורת על משהו כזה.

היתה הרגשה שהושקע בה מעל ומעבר לכל תוכנית אחרת. התוכנית השנייה כבר היתה מוצר סטנדרטי, שהיה לא פחות טוב מהתוכנית הראשונה. רק כלי הנומבסטיות. היה בה סיפור ותתי־סיפור. מוסריהשכל גלוי. ומוסריהשכל חסוי. והעיקר־העיקר, התוכנית אינה מגישה את החומר לעוס. צריך לחשוב כלהומן. ררוש מוח טרי וחי. מוח של צעירים.

כל תוכנית זהוזה מתרכזת סביב נושא. השבוע הסתערה התוכנית על האיגנורנטיות, הבורות הצהולת כפה מלא שיניים. סירה המיסגרת כאילו ירד על הצרפתים, במין הר מורסקה על חגיגות ה־200 לכיבוש הבאסי גיליה. העיון שעליו סבבה התוכנית היה גניבת מיגדל אייפל, בדוק לקראת חגיגות ה־200. גם לא נדרשו שלושה ניחוסים לדעת מי גנב את המיגדל, מי שגונב את המגבות והמאפרות והסריגים...

דווקא מגיע שמישהו יגמור פעם על הפומפוזיות של האגו הצרפתי המנופת. אבל זה לא קרה הפעם. הפעם שימשו הצרפתים כוכבי־משנה בתוכנית. היחיד שהתייחס אליהם היה גדי אורשר. הוא הכניס להם צרדית, כשתיאר את הבכורות שגנבו הצר פתים מהאמריקאים.

בעוד הפומפוזיות הצרפתית מהווה רקע והסוואה, צולפת התוכנית בנקודות־המטרה האמיתיות. כולן מסומנות היטב, במטרת הר מות של הישראלי הכור. ואין זה חשוב באיזה דמות כוחר הוא להופיע, תכונותיו צפות ועוי לות. התייר הישראלי המגיע לפאריס לראות את מיגדל אייפל ולנגב בקראוסון, שולט בריו השפה הצרפתית עד כמה שזה ררוש לו. יודע לשאול: קרימביה (כמה זה עולה) בלי להתבלבל. ושומר על כוננות רכש מתברל. תמיד נכון לעיסקה. לא יתן להזדמנות לברוח לו מבין האצבעות. הוא חושף וקונה בתרי סרים או בקילו. ולא חשוב מה המוצר. ציור של מיגדל אייפל אורגינאלי? תן לו שני אייפלים וורודים. אחד טורקזי, ואחר לילך, אולי יתאים לשרותים.

את האיגנורנט אפשר למצוא משחק שח" מת על גג בית מת־לאביב, או מעביר זמן במישר המוסר. פעם זה היה "מוסר — מוט" קה סיודים". עכשיו הוא "שיביביביב". לא ש"ב, רק "שיביביביב. שימעון־ביטון־ביטון ביטחוני־ביטחוני־ביטחוני". המבכה את הימים שהיה שחלפו לילי טוב. היום זה לא מה שהיה. כל גורב־צוב עושה גלאסנוסט וגומר על הפרסה. איי־אשר להתקיים בלי עבודות צדדיות. מעוניינים באיזה מהפכה

זהו זה לימודית

מישונבו ובריאבא נובו לנו את הסדינה

ביאוש הזה שנחשף באור גדול מה נשאר? נשאה מילת הזהב של גידי אורשר שאמר: "השפה העברית שפה משעממת. יש רק מילה אחת נורא מלהיט: 'אומללה' (לבטא כמו אירילה, בצרפתית) אומללה באמת מילה משענת. מגרירה, באחת, את מדינת ישראל. אומללה! אין לה מוסר. אין בה שיויון. הצדק צולע. ואין מי שיפתח פה ויצוה: זזוועה! נשאר לה רק זהוזה. וזה יותר ממה שיש. זהו זה ולא אחרת. תוכנית הסאטירה היחידה במדינה.

קטנה בהזמנה? אולי איזה דיל? רובים, ריי מונים, כדורים? הכל יש. אם אין משהו יותר טוב, גם עבודת סבלות הולך. דווקא את מיגדל אייפל מת־לאביב לפאריס? למה לא? איזה צירוף־מיקרים, אם אתמול סחבו אותו מצרפת לכאן. השפיונצ'יק הישראלי נשבע בסובארו שלו, כי רק אז אפשר להאמין לו שהוא נשבע בנשמתו. הוא הבורג, החייל הקטן במישחק החיים. שליח־השילטון הפותר את כל הבעיות בוכנג וגמרנו.

אריאלה רבדל

מחזירים רק צ'קים

אנחנו עם קשות, אמר דובלה גליק, מן איש השיביביב... לאחים רהי קממבר — מוני מושונוב ואבי קושניר — כשכאו לדרוש ממנו כאיש המוסר להחזיר לפאריס עטרה ליושנה, ולמקם בה מחדש את מיגדל אייפל.

אנחנו לא מחזירים שום דבר, חוץ מצ' קים" חתם את הנושא, ובתהליך־המיקוח הצ' ליח להעביר לפאריס את כל־ינו שלנו, המזי רקח של אדם בכיכר צינה וגם את מישר־הפי גים. אייפל, ררך אגב, השתלב בנוחות מפת" עה בנוף הת־לאביב המיוזע, שלא הוטדר כהוא זה מהאורח החדש שקפץ אליו לביקור. דבריו של גליקמן השתלבו עם נסיונם רבי התפריטים של זוג המיסעדנים הצרפתי, פרני סואה ו'ק' רהקממבר, שוכו לראות בעונות התיירות הנוערות את הביסטרו הפרטי שלהם משנה צורתו, כאותו שדה שענני ארבה עברו עליו. וראוי באמת לנצל את מיצעד־המסכות 200 שנה למהפכה הצרפתית, לספירת מלאי פרטית משלנו. ספירה שבה נבדוק אחד השנים האחרונות, ושכחנו, משום מה, להח" יור. חוץ מצ'קים, כמוכן.

ב'56' סחבנו סיני (שלא להוכיר כמוכן את רמלה, לוד, חיפה, רמת־אביב ועוד ועוד). הי עיקר שאת סיניה לא החזרנו, וזכינו לפגוש בה מחדש כאם צעירה נשואה ויפה בטיבה למסיבה לפני כשנתיים או יותר. אולי כדאי לקראת חגיגות שמונה השנים לנטישת סיני להביא אותה פעם נוספת, למען האיזון, לגבי גזית.

לקחנו את יהודי המיזרה — בים, במידבר ובמרבד הקסמים — אל המעברות, ועד היום אנחנו מחפשים את הדרך להחזירם מישראל השנייה.

לקחנו את יוצאי המחנות ל"שערי הע" ליה", ועד שלא באה אורנה בן־דוד להזכירנו, לא נודעו לי הפכו לנגידים, סופרים, תע" שיניים וסתם אינים".

אחר כך לקחנו את יהודה, שומרון, עזה ושוב פעם את סיני, שהלך לשחק בשדות זרים, ובסוף־העונה מצא עצמו עמוק בליגה הארצית.

ועם יהודה שומרון וחבל עזה אנחנו כבר תקועים 22 שנה, לא לכלוע ולא להקיא.

כיב שטיח־המריבה האלה, שבהם רעה דויד עם חבר מרעיו, אברהם אבינו כרה את הקבר היהודי הראשון, יואב ררך אחרי עשה אל בריצת המרתון הראשונה, מזכירים לנו חלום שמזמן הינו רוצים לשכוח. החלום להיות, על פי חזונו של דויד בן גוריון, "ככל העמים" ועל־פי חזונו של זאב ז'בוטינסקי "בני מלך חופשיים".

לא הבטחנו להיות כ"כ כל העמים" ולהגן על המקום שהוא בסיס קיומנו, וכשהגיע מועד ההכרעה, נדמת ההנהגה מקיר־לאקיר שלנו, כמי שנכנס מרצונו למירוץ־שליחים, המת חרה בינו לבינו, בשאלה מי יחזיר יותר מהה, כשרק שאלת המחיר, שנייה אצלם במחלוקת. והמחיר, שחתימתו תיכתב על החול, יכ" ריח אותנו להביט במראה, ולגלות כי 2000 שנות נדודים ושואה אחת, ששמרו על זהותנו כעם, לא יכלו לתשומה, שבמחי 40 שנה, בטלה תיקוה בת 2000.

ויסלחו לי מנחי זהו זה הוותיקים המצ' טרפים החדשים, שלא ייחדת מספיק מילים ליצירתם המתחרה, כי צפיה בשתי תוכי ניות הולידה בי את ההרגשה כי זה כבר לא זה, והו זה מזכיר את אותן תוכניות טלוויזיה אולפניות, המתגאות בהתפעלות עצמית פרו־בנציאלית, שבהן מלעיתים אותנו פרנסי הטלוויזיה.

נחמיאס טוב לימין טוב לשמאך

נו לו בראשונה, אפשרות לככב במרכז המירקע. אנחנו פוגשים בו מוטוט בין מתנוו־פליטים, מרכז־ערים ושול־יכ"פ רים, בניסיון להביא בצורה הוגנת ואובי ייקטיבית, עד כמה שניתן, את דברם של ערבי יהודה, שומרון ועזה. מהנטיח־הבלתי־אפשרי הזה, של בן לעם אחד, המציג את מצוקותיו, תביעו תיו ומעשיו של עם אחר, כנגד העם שא" ליו שייך הכתב, הוא יוצא מוכה מימין ומשמאל, אך מנצח כעיתונאי.

אריאלה רבדל

צל"ש

כתיבהטלוויזיה הוותיק, ויקטור נחמיאס, נלקח מאחורי הצאן של חד" שות הטלוויזיה בערבית למלכות החד" שות בטלוויזיה הכללית, ונשאר במשך שנים כתחום האפור של כתבות מזדמנת על אירועים שוליים והבאת מצוקת בני עדות המיזרח לבריחה השבעים של תושב כי המרכזים העירוניים בישראל. בקיאר תו בעולם הערבי, הבנתו את התהליכים המתרחשים בו והיות הוא עצמו בוגר תר" בתו ודובר שפתו, לא נמצאו ראויים לשימוש בטלוויזיה הכללית.

היעלמותם, המיסתורית־משהו, של אהוד יערי וגיל סדן והאינתיפאדה זימי